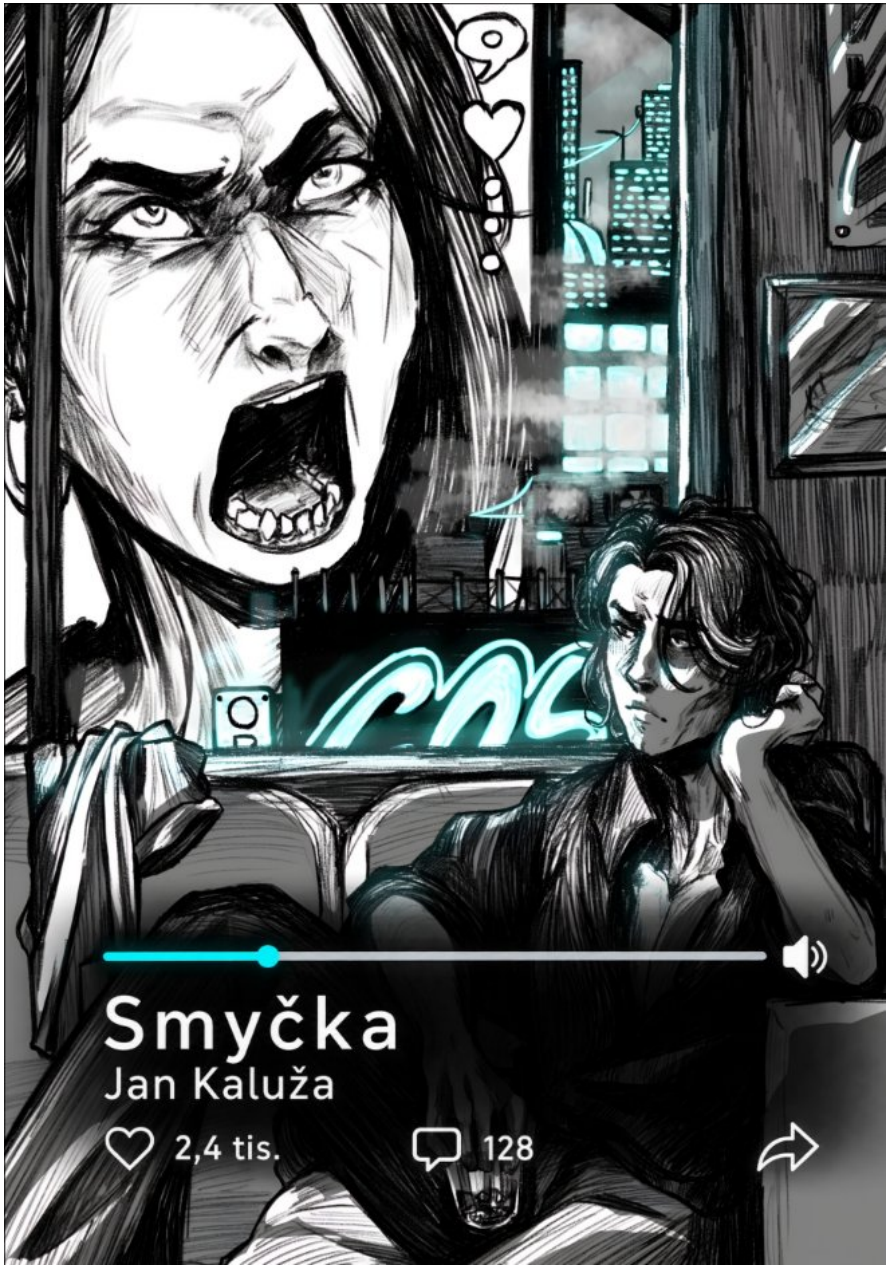

Smyčka
Jan Kaluža
2,4 tis.
128

4. Sklenička (Nox)

„Poslední fragment jste vydal před více než 20 hodinami. Vaše publikum čeká. Udržte jeho pozornost a zveřejněte něco nového!“

Smyčka se poprvé ozvala v devět ráno. Podruhé krátce po obědě. Tohle byl její třetí pokus přimět mě ke spolupráci. Blížil se večer a já měl hlavu plnou různých věcí. Žádná ale nevedla k fragmentu, který bych dokázal dokončit.

Čtvrtá sklenice měla být řešením. Doufal jsem, že mě přivede na lepší myšlenky než ta předchozí. Zdálo se ale, že se proti mně všechny spikly. Spolu s uvolněním, vinou a hořkostí mi do mysli vyplavovaly stále stejný obraz – Lyru.

Viděl jsem ji jako ve Smyčce. Modré oči, zlatavé vlasy a rudé rty. Tři barvy, ze kterých se dal pokaždé složit dokonalý fragment. Mohl jsem se nechat unést tou vlnou patosu a poslat těch pár vteřin vzpomínek do Smyčky.

Jenže já místo toho pozoroval skleničku na šampaňské.

Položila ji tady včera před svým odchodem i se rtěnkou otisknutou na okraji. Na chvíli mě napadlo napít se z ní. Ale byl jsem Nox. Rozhodně jsem nebyl zoufalec, který se opíjí ze sklenice ženy, jež ho opustila. A tak jsem ji tam prostě nechal a napil se znovu ze své.

Tiché zapípání oznámilo někoho u dveří a já si okamžitě představil

fragment, který za pár minut pošlu ven. Viděl jsem ho jasně před očima. Otevírám dveře a před nimi stojí Lyra. Modré oči, zlaté vlasy, rudé rty. Zoom na lahev šampaňského v její ruce. Dárek na usmířenou. Pouštím ji samozřejmě dál a dělám, jako by se nic nestalo. Jsem velkorysost sama. Pak krátký střih a selfie ve vířivce s výhledem na město pod námi. Na světelné tabuli za tím vším jednoduchý nápis:

NOXE ŽÁDNÁ NEOPUSTÍ.

S myšlenkami na konec téhle fragmentové minisérie jsem pomalu přešel ke dveřím a otevřel je.

Láhev tam byla. Lyra ne.

„Noxi!“ Corven roztáhl ruce, jako by byl překvapený, že mě našel v mém vlastním bytě. „Vypadáš přesně tak, jak naznačují čísla.“

S povzdechnutím jsem sledoval, jak se pozval dál a odhodil svůj kabát přes délku bytu na pohovku. Špatné zprávy, dobré víno. Takhle jednoduše tenhle člověk fungoval.

„Tohle je dobrý ročník,“ pronesl Corven a stáhl z hrdla fólii. „Vyrobený hezky postaru, ne jako ty umělé sračky.“

Namířil lahev do prostoru a na okamžik se zamyslel.

„Máš tu něco drahého?“

„Všechno.“

„Výborně.“

Hrdlo lahve zarotovalo po místnosti, korek se uvolnil, zasáhl strop a zmizel někde za barovým pultem. Zkontroloval jsem obrazy spoře oděných žen na stěně a než jsem stačil cokoliv říct, naplnil Corven Lyřinu skleničku.

„Vždycky je radost tě vidět,“ zalhal jsem, „ale to nemá velký Corven večer nic lepšího na práci než obrážet básníky s lahví v ruce?“

„Ale no tak, Noxi, uvolni se trochu,“ řekl Corven teatrálně a nalil šampaňské i do mé sklenice na whiskey. Pořád stejný. Zdálo se, že ho Smyčka vůbec nezměnila. Vzpomněl jsem si na doby, kdy jsme sedávali v jeho starém domě a snili o tom, že jednou budeme slavní. Povedlo se to nám oběma, jen každému jinak. Já tvořil fragmenty a on… On prostě zajistil, že nám nikdo nestál v cestě. Corven mluvil a lidé poslouchali. Nebyl to básník ani politik, ani vůdce. Byl to zkrátka Corven.

„Na tvou ženu,“ zvedl Corven sklenici a dodal: „A na tu, co přijde po ní.“

Nato přitiskl sklenici ke rtům a smazal její poslední otisk z mého života. Nepřerušil jsem ho. Byl jsem vlastně rád, že to někdo udělal za mě.

Připil jsem si s ním. Ne proto, že bych souhlasil s tím, co řekl. Jen jsem začínal tušit, že tohle bude dlouhý večer a víno z vinice jsem odmítnout nehodlal.

Corven dopil, podal mi prázdnou skleničku a bez jakéhokoliv vysvětlení se vydal chodbou.

„Druhé dveře vlevo," zavolal jsem za ním a mezitím dolil skleničku.

„Já vím," zavolal za mnou, zatímco otevíral šatnu. Když se vrátil, vzal si ode mě dolitou skleničku, zastavil se u okna a zahleděl se na město.

„Za tenhle výhled na město bych vraždil," zasnil se Corven, přestože si mohl dovolit koupit celý dům.

„Ujde," přikývl jsem naoko skromně. Průhledné lichotky byly stále lichotky.

„Škoda, že na reklamě Smyčky nevidím tvůj obličej v dnešní top ten."

Au. Tohle mě zabolelo. Tak proto jsi tady, ty mizero. Chceš se osobně ujistit, že budu tvořit dál. Že mě tahle malá epizoda s Lyrou nezměnila natolik, abych odešel jako Edrin. Pořád mě ještě potřebuješ. Po všech těch letech. Stejně jako dřív. Ta představa pošimrala moje ego na tom správném místě. Sám velký Corven sestoupil do nejvyššího patra tohohle mrakodrapu, aby zkontroloval, že jsem v pořádku. Pomalu jsem přišel k němu a k výhledu na město.

„Neboj se, Corvy," oslovil jsem ho jako tehdy, když jsme byli mladší a on sebou při tom oslovení nepatrně trhnul.

„Mám plno nápadů. Třeba série Nox před Noxem. Archivní záběry,

první byt, první holka…“

„Jasně,“ přerušil mě Corven, „mladý Nox byl populární, ale…“

„Pořád jsem mladý.“

„Tvé publikum ale ne. Stárnou, Noxi, a mladí nepřibývají. Podívej se sám.“

Pak položil skleničku na zem a vytáhl z kapsy mobil. Našel ty grafy až příliš rychle na to, aby to byla náhoda. Už od té chvíle, co jsem ho pustil dovnitř, muselo všechno směřovat k tomuhle okamžiku.

Na obrazovce se objevila tenká červená křivka sledující moji kariéru. Jako nit mého života se proplétala jednotlivými roky. Stoupala a klesala. Corven mluvil o tom, jak mladý mozek udrží pozornost mnohem déle a staří diváci umírají. O tom, že musím diverzifikovat svou diváckou základnu, jinak bych mohl jít brzy ke dnu. Já ho ale poslouchal jen napůl. Byly to pro mě jen marketingové kecy.

Sledoval jsem křivku. Každý vrchol vypadal jako uzel a já se snažil rozpomenout na konkrétní fragment, konkrétní událost. Každoroční letní dovolené na plážích. Párty na jachtách. Recenze filmů a her. Investigativní reportáže. Investiční rady. Stihl jsem za svůj život tolik formátů, až to teď překvapilo i mě samotného.

Pak se ale začala linka mého úspěchu vytrácet a klesat. Nebyl to prudký pokles. Celé to ale odstartovalo jedním velkým pádem a já si to datum pamatoval i teď. Edrinův odchod. Pak už jsem se nikdy

nedostal na vrchol. Pracovali jsme tehdy na sérii Před Smyčkou, v podstatě šlo o zdokumentování toho, jak to začalo. Šneci, inkubační nádoby, fermentory, pozornost. Lidé, kteří se kolem těch věcí motali. A hlavně příběh prvního básníka. Člověka, jehož hlas Smyčku probudil a po kterém nezůstalo ani jméno. Za ty roky se stal legendou. V každé verzi příběhu stál na začátku, ale v žádné neměl konec.

„… neprodlouží ti smlouvu, pokud neoslovíš nové lidi, Noxi. Tak jednoduché to je.“

Tahle věta dokonale přerušila tok mých myšlenek a způsobila, že se mi do hlavy začaly valit proudy krve. Smlouva se Smyčkou pro mě doteď byla naprostá samozřejmost. Kus papíru, který jsem prostě každý rok podepsal. Pohledem jsem zkontroloval datum svítící na vrcholku jedné z budov ve městě pod námi a sevřel se mi žaludek.

„Ale vždyť to je už za měsíc, Corvene! To mě pak necháš chcípnout? Po všech těch letech?“

„Ale vůbec ne,“ rozesmál se Corven a objal mě kolem ramen, „umírání má malou sledovanost. Většinou se z něj nedají tvořit série a svou smrt jen těžko odvysíláš.“

Pak jeho úsměv na okamžik zmizel.

„Nepleť si mou návštěvu se zárukou, Noxi. Pokud ta čísla nezvedneš, smlouva končí. Smyčka už dávno není parta kamarádů.“

„Ale bez smlouvy jsem bez pulzů.“ Setřásl jsem jeho ruku a podíval jsem se mu do očí. Poprvé za tenhle večer.

„No jo,“ přikývl Corven pro sebe a začal prohledávat kapsy, jako by v nich hledal posmrkaný kapesník. „Mám i dvě dobré zprávy… a první je… sakra kde jsem je jenom dal… aha… tady jsou…“

Nato rozevřel dlaň a jeho prsty ozářilo slabé světlo.

„Pulzy. Dva pro tebe a dva pro ni, ale být tebou, nechám si je všechny a tu holku pustím k vodě. Mohly by se ti hodit, kdyby náš plán tak nějak… no… nedopadl?“

„Náš plán?“ nechápal jsem, ale rychle jsem z jeho dlaně převzal další měsíc mého života. Na okamžik mě napadlo, že by se mi mohl hodit i ten Lyřin. Tu myšlenku jsem však okamžitě zahnal. Byl jsem mizera, ale rozhodně ne vrah.

Corven zvedl skleničku ze země a usadil se na pohovku.

„Pojď, na tohle si sedneme. Přece jsem ti říkal, že tě nehodlám nechat jen tak chcípnout, ne?“

Posadil jsem se vedle něj a položil Pulzy na stůl přede mnou. Na pití jsem už neměl ani pomyšlení.

„Takže ten plán…“ zazubil se na mě Corven.

„Jaký je?“

„Zatím špatný," připustil Corven a začal si znovu prohledávat kapsy a poposedávat na pohovce. „Dobré plány… vznikají až ve chvíli, kdy je někdo dost zoufalý na to, aby na ně přistoupil."

Mezi jeho prsty se objevila černá kartička se stříbrným textem a čárovým kódem.

„Ne," vyhrkl jsem hned, co jsem ji uviděl, „Nox dělá sám."

„Jako Batman, já vím," přikývl Corven, „ale Batman měl spoustu času. Ten tvůj teď leží na stole před tebou. A víc ti ho zajistit neumím."

Čtyři kapsle s každým pulzujícím zábleskem odpočítávaly vteřiny mé zdánlivé nesmrtelnosti a já začínal tušit, že sám na nic lepšího nepřijdu. Převzal jsem pozvánku z jeho ruky a ujistil se, že se jedná přesně o to, co jsem si myslel:

Gala nové generace

Večer tváří, hlasů a příběhů, které budou utvářet další dny Smyčky.

21/09 – 20.00, Centrála Smyčky

„Už zítra?" otočil jsem se na Corvena, ale ten odpověděl, jako by mě už neposlouchal. Pozoroval bublinky ve sklenici mé ženy.

„Bar zdarma, Noxi. Vína, jako pijeme teď. Spousta jídla. Mladí básníci. A taky mladé ženy."

„A starý Nox.“

„Přesně o tom mluvím, Noxi,“ rozesmál se znovu Corven, „potřebuješ někoho, kdo tě doplní. Tak jako tenkrát Edrin. Tak jako Lyra.“

Poprvé za celý večer ji nazval jménem. A rovnou ji postavil vedle Edrina, jako by už nebyla mou ženou, ale jen další chybějící částí Noxe. Dalším člověkem, bez kterého jsem prý nebyl celý.

Položil jsem pozvánku zpátky na stůl.

„Tak zaprvé,“ začal jsem důrazněji, než jsem chtěl, „Lyra se vrátí, a zadruhé…“

„V kelímku máš jen jeden kartáček,“ uchechtl se Corven, „ale promiň, nechtěl jsem tě přerušovat.“

„A zadruhé,“ sevřel jsem pěsti, „nepotřebuju nějaké dítě, aby mi zachraňovalo kariéru.“

„Tak v téhle věci máš pravdu,“ souhlasil Corven a postavil se nade mě stejně jako včera Lyra, „nepotřebuješ ho, potřebuješ jeho publikum.“

Popadl svůj kabát a přehodil si ho přes rameno.

„Rád jsem s tebou mluvil, Noxi.“ Corven se znovu zahleděl na světelnou tabuli za oknem. „Doufám, že tě tam zítra uvidím. Nikdy nevíš, co se stane.“

Čekal jsem další argument. Místo něj ale Corven dopil, postavil sklenici na stůl a zamířil ke dveřím. Ani se neohlédl. Jako by moje účast vůbec nebyla otázkou, ale pouze bodem na jeho agendě.

Nechal mě v místnosti se zbytkem lahve, čtyřmi pulzy, pozvánkou a otázkou, na kterou jsem nemohl říct „ne“.

Přejel jsem prstem po okraji Lyřiny skleničky, dolil víno a chvíli sledoval, jak si bublinky bezstarostně užívají svou cestu na vrchol, kde s nepatrným puknutím prasknou a navždy zmizí.

Z kapsy jsem vytáhl mobil a zkusil jí znovu zavolat. Potřeboval jsem její radu. Kdyby se vrátila, určitě bychom spolu něco vymysleli. Byla mladší než já. Věděla by, co udělat, aby čísla rostla. Zvonění ustalo, aniž by někdo na druhé straně odpověděl. Otráveně jsem hodil telefon na druhou polovinu gauče a napil se vína.

Ze stolu jsem sebral Zápisník, přiložil ho k očím a soustředil se na dnešní večer.

Každý mohl do Smyčky poslat kus svého života. Většina lidí také posílala. Hodiny skutečných vzpomínek, které nestály ani za několik vteřin cizí pozornosti.

To z nich ještě nedělalo básníky.

Básník věděl, kde vzpomínka začíná, kde musí skončit a co z ní odstranit, aby ji lidé sledovali až do konce a zítra se vrátili pro další.

Corven ve dveřích s lahví v ruce. Jeho veselý párty úsměv. My dva v přátelském objetí. Smějeme se před světelným billboardem Smyčky. Předání pozvánky a cinknutí sklenic.

Grafy, smlouvu a strach ze smrti jsem vynechal. Nehodily se do rytmu. A nehodily se ani ke mně.

Záběr na whiskey sklenici se šampaňským, protože přesně takové věci Nox dělal.

„Mladí básníci. Mladé ženy.“ Výbuch smíchu a můj nadšený souhlas. Samozřejmě že moc rád dorazím.

„Pokračování příběhu už zítra večer. Dejte like a odběr. Díky. Nox.“